

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Deum in morbum conijcere peccatores, vt resipiscant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

& insidijs procantium, artibusq; bestis generis humani circumuenta
 signatam voto pudicitiam rursus violavit, vulnusq; recrudescens apud
 Adalbertum acerbis lachrymis deploravit. Qui cum illi, consulto prius
 Numina, auctor esset, ut victum labore quareret, lanam faceret, co-
 lum tractaret, etiamq; vitiorum omnium perennem fontem studioss-
 simè declinaret, & sicubi venenum hausisset, statim per lachrymas &
 confessionem rejiceret. Paruit monenti, & usu studioq; virtutu eò per-
 uenit, ut iam omnia corporis gaudia repudiaret, casteq; viveret. Tum
 Adalbertus ut securam salutis redderet, quasiuit ex puella, quando
 Iudici supremo pro delictis vita praterita vellet satisfacere, vivane, an
 mortua? hic cum illa, velut olim Mauritius Imperator, omnino pra-
 sentis vita cruciatus umbram ad futuros esse non ignoraret, hic, in-
 quit, cum D. Augustino, mi Pater, hic vre, hic seca, & in aeternam
 parce. Vide, inquit Adalbertus, ne te voti huius olim poeniteat,
 & ingressus ad eam sacram cepit numen supplex venerari, rogareq; ut
 poenitentem hic mulierem expiaret, nec poenas à mortua seniores exi-
 geret. Exin, altero mox die, tantus faminam capitis dolor inuasit, ut
 manibus pedibusq; in globum collectis, sursum deorsumq; ritu pila vol-
 ueretur, & incredibili celeritate, spectante illo ipso & miserante, qui
 hac litteris consignavit, raperetur. Atq; inter hac tormenta membro-
 rum, & aurium & lingua ferè usu destituebatur, nisi quòd subinde
 Magna Dei Matris & opitulatricis Virginis nomen, ipsumq; Adalber-
 tum in clamaret. Sed erant morbo sua saepe interualla, uti respirare
 misera nonnumquam posset. Quandocumq; tamen vel Adalbertum
 respiciebat vivum, vel mortui postea tumulum reuisebat, identidem
 poena recurrebat, ut publicè constaret, cui tanti cruciatus corporis in-
 acceptis essent referendi, quos mulier, pro certo futura gratia pignore,
 grato, volenteq; animo sustinebat.

IX.

Iob. 33. 19.

Psal. 6. 1.

Hoc est, quod apud Iobum legimus de Deo hominem non
 solum puniente, per morbos, sed etiam sanante atque emendan-
 te. Increpat quoque, inquit Eliu, per dolorem in lectulo, & omnia
 ossa eius marcescere facit. Si quis enim ad alias Dei voces corre-
 ptionesque obsurdescit, neque fit melior micibus verbis, tunc
 sauerius loquitur, & arguit in furore, & in ira corripit, conijcitq;
 contumacem in lectum, & grauiissimum morbum, & paulatim
 vim doloris acuens, vitamque ad summum discrimen adducens,

ex

ex haustis viribus, consumptis carnibus, debilitatis, ac velut contusis ossibus, marcescentibusque omnibus membris, quodammodo compellit eum intrare in conscientiam suam, & flagellis admonitum, cogitare de praeterita vitae delictis, de futurae periculis & poenis, ac resipiscentem agnoscere, detestari, confiterique pristinam impietatem. Hinc qui non omnino laxi sunt atque indurati, quando vident, ultimum sibi diem instare, si non vitro aduocant animum medicum, saltem libenter audiunt se moneri de confessione facienda; nec aliam unquam tam serio dolent, se peccauisse. Quamobrem David merito morbos correptiones atque increpationes appellat, cum ait: *Increpationibus propter iniquitatem corripuisti hominem.* Hac ipsa de causa, *Theodorica Colonienfis Ecclesia Pontifex, prudentia, & auctoritate inter Electores imperij facile princeps, teste Aenea Syluio, quarenti Sigismundo Casari, Quoniam pacto felicitatem consequi posset? Inter mortales, ait, frustra requiris. Potenti rursus, Ad caelestem illam, quo itinere pergeret? Recta, inquit. Instanti terso, Quid agens recta vaderet? Si vitam tuam ita institueris, duxerisq., inquit, ut facturum te promissisti, dum calculus, aut podagra, sine alia valetudo aduersa acris te oppressit. Docuit autem, morbum monere nos ad capefendam meliorem vitam. Quam multi, dum in dolore sunt, vitam meliorem promittunt? quam multi dum vruntur podagra, vinum abiurant? Sed quam primum conualescunt, in antiquam siluam redeunt, & saepe fiunt nouissima hominis illius peiora prioribus: fitque in his, quod verior, quam melior versus ille iam dudum cecinit.*

Psal. 38. 24.

Aenea Sylu; lib. 2. commentar. de reb. gestis Alphonfi.

Math. 12. 45.

Damon languebat, monachus tunc esse volebat:

Postquam conualuit, demon, ut ante, fuit.

Si tamen morbis uti velimus, ad quem eos Deus finem mittit, utique eis non modò tamquam flagellis officij nostri commonebimur, verum etiam tamquam pharmaco, ad animae veniemus sanitatem.

Itaque quicumque haec legis, immò quicumque morbos sentis, illa D. Augustini verba etiam atque etiam tecum trutina. *Disciplinam patris ne abicias fili, nemo filius, quem non corripit pater, sed noli desuere à disciplina Domini, & ne fatigeris dum ab illo argueris.*

Nn 3

ris.

X.
S Augustin; tom. 9. lib. 7. de Visitatio- ne infirmorū